

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania,

2) przyznaje radcy prawnemu M. C. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu udzielenia powodowi pomocy prawnej, dotychczas nieopłaconej, z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda J. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lutego 2012 r. w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi [...] o zapłatę 2.000.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za prowadzenie w sposób niezwykle przewlekły postępowania w sprawie przyznania mu emerytury lub renty. Odpowiedzialność pozwanego miała wynikać z zaniechania podjęcia inicjatywy legislacyjnej przez wskazanych ministrów, mającej na celu poprawę sytuacji zdrowotnej i uzyskania świadczeń pieniężnych przez osadzonych w aresztach i zakładach karnych, co doświadczył powód przez szereg ostatnich lat. Powództwo zostało oddalone przez Sąd pierwszej instancji jako nieudowodnione, a ustalenia i oceny prawne tego Sądu w odniesieniu do braku spełnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego podzielił Sąd Apelacyjny.

W skardze kasacyjnej powód, działający przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie praw strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, przez jego niezastosowanie, oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 oraz art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę pozwany Skarb Państwa wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącego wskazał na jej oczywistość, powtarzając argumentację uzasadniającą podstawy skargi kasacyjnej. Nie jest to prawidłowe zastosowanie art. 398⁴ § 2 k.p.c., który

wymaga odrębnego merytorycznego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wynika to z nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, w sytuacji, gdy wydany został prawomocny wyrok w sprawie. Postępowanie przed Sądem Najwyższym nie jest rozpoznawaniem sprawy w trzeciej instancji, tylko oceną prawidłowego zastosowania prawa przez Sąd drugiej instancji. Z tych względów oczywista zasadność skargi musi wynikać z podniesionych zarzutów wobec zaskarżonego orzeczenia w taki sposób, że na pierwszy rzut oka i bez złożonej analizy prawnej dostrzega się wskazane w skardze naruszenie prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11 i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.).

Taka sytuacja nie została wykazana w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie, w którym tkwi podstawowa wada, polegająca na próbie załatwienia jakby dwóch spraw w jednym postępowaniu przez odwołanie się do ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. W dodatku skarżenie przewlekłości postępowania ma w skardze wskazaną nieprawidłową podstawę prawną. Nie jest także w obszernym uzasadnieniu wykazane, jakie znaczenie ma dla skarżącego długotrwałe rozpoznawanie jego wniosku o świadczenia emerytalne, jak właśnie *prima facie* dostrzec można, że tych uprawnień on nie ma. Odmienne stanowisko nie jest wywiedzione, więc z czego ma wynikać oczywiste uzasadnienie skargi dotyczącej wyroku sądowego, w którym oddała się apelację od wyroku, oddalającego roszczenia o zadośćuczynienie za przewlekłość przyznania świadczeń, które się nie należą. Trudno natomiast taką oczywistą zasadność skargi wyprowadzać z zarzutów o zaniechaniu podjęcia korzystnej dla powoda inicjatywy legislacyjnej, o czym mowa w pozwie.

Z powyższego wynika, że nie została spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz §§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 490).